

Dr Helen Sharman BSc Chemistry 1984, Hon DSc 2017, 1st British astronaut

Εφημερίδα Τοίχου του Τμήματος Ένταξης του 11^{ου} Δημοτικού Σχολείου Αθηνών

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

Σκέψεις απ' το διάστημα για τον εγκλεισμό & την απομόνωση! 2

τ. 199 7-5-2020 με ΠΑΝΣΕΛΗΝΟ!

Η πρώτη Βρετανή αστροναύτης και περήφανη απόφοιτος του πανεπιστημίου του Sheffield, Dr. Helen Sharman, έχει την πιο μεγάλη εμπειρία – συγκριτικά με πολλούς από εμάς – στο πως είναι η ζωή στην απομόνωση. Σε αυτές τις πρωτόγνωρες μέρες που περνάμε, μοιράζεται κάποιες πολύ εμπνευστικές σκέψεις της με τους άλλους αποφοίτους του Sheffield παντού, και με όλο τον κόσμο. (ΜΕΡΟΣ 2^ο) ...

6. Όντας στο διάστημα, αν και δεν ήταν ιδιαίτερα καλό να μας «προγραμματίζει» η ομάδα ελέγχου αποστολής, ήμουν ευγνώμων, γιατί είχα μια μέρα με πλήρη απασχόληση, γιατί με έκανε να νιώθω χρήσιμη. Αν ξαφνικά η δουλειά μας μειωθεί και οι μέρες μας δεν είναι τόσο γεμάτες ασχολίες, μπορεί να νιώθουμε χαμένοι. Όμως, αν είναι βοηθητικό, μπορούμε να φτιάξουμε το δικό μας πρόγραμμα καθημερινότητας – αν δεν μας το έχουν ήδη φτιάξει. Ακόμα κι αν δεν εργαζόμαστε κάπου (ίσως και εθελοντικά) μπορούμε να έχουμε στόχους και να καταφέρνουμε κάποια πράγματα, κάθε μέρα, που να έχουν μια χρησιμότητα.

7. Μια από τις μεγάλες πολυτέλειες που έχουν οι αστροναύτες είναι ο «προγραμματισμένος» ελεύθερος χρόνος. Το να κοιτάς κάτω στη Γη, το να ξαναπιάνεις ένα βιβλίο ή το να παρακολουθείς ταινίες είναι υψηλά στις προτεραιότητες. Με τον ελεύθερο χρόνο που έχουμε στη διάθεσή μας, μπορούμε να κάνουμε ό,τι πάντα θέλαμε να κάνουμε, αλλά λόγω φόρτου εργασίας δεν το προλαβαίναμε.

Στη Γη, ακόμα κι αν απλά είμαστε στο σπίτι, έχουμε ένα τεράστιο αριθμό δραστηριοτήτων για να διαλέξουμε. Ακόμα, μπορούμε να κάνουμε σχέδια για κάτι που προσβλέπουμε στο μέλλον, μιας και αυτό που ζούμε τώρα, δε θα διαρκέσει για πάντα.

8. Ένα από τα πράγματα που εγώ και το πλήρωμά μου αγαπούσαμε πολύ να κάνουμε, στο τέλος μιας μέρας με πολλή δουλειά, ήταν να κοιτάζουμε έξω από το παράθυρο. Καθώς ήμασταν σε τροχιά πάνω από τη Γη, ο πλανήτης περιστρεφόταν από κάτω μας και έτσι η θέα συνεχώς άλλαζε. Ήμουν θαμπωμένη με τον τρόπο που ο ήλιος αντικαθρεφτιζόταν στις λίμνες της Γης. Βλέπαμε τα φώτα των πόλεων να εμφανίζονται σα σε μαγική εικόνα, καθώς έπεφτε το σούρουπο. Η ανατολή του ηλίου ήταν θεαματική καθώς η ατμόσφαιρα φωτιζόταν και τα χρώματα απλώνονταν από το κίτρινο ως το χλωμό μπλε. Από το απόλυτο μαύρο στο λαμπερό φως, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Τα χιόνια, οι έρημοι, οι ωκεανοί και τα σύννεφα ήταν όλα τόσο όμορφα! Όμως δεν μπορούσα να έχω την εμπειρία του καιρού και του φρέσκου αέρα στο διάστημα...

Τώρα, έχουμε το χρόνο να σταματήσουμε και να απολαύσουμε τόσα πράγματα, όπως το να ακούμε το κελήδισμα των πουλιών, το να βλέπουμε πώς κινείται το φως του ήλιου πάνω στα κτίρια μέσα στη μέρα και πώς όλα αυτά αλλάζουν μέσα στις εποχές του χρόνου. Εκτιμούμε την ομορφιά των σύννεφων και το άρωμα του αέρα έξω, καθώς ανοίγουμε το παράθυρό μας... (Δεν μπορούσα να το κάνω αυτό στο διάστημα!)

9. Κατά τη συνολική διάρκεια της αποστολής μου στο διάστημα, ούτε μια φορά δε σκέφτηκα για τα αποκτήματα, για τα αντικείμενα, τα οποία τόσο πολύ παλεύουμε να αποκτήσουμε, ίσως για να επιδείξουμε τον πλούτο και την ταυτότητά μας.

Πίσω στη Γη, και όντας σε αντίθεση με τον υλισμό, υποβίβασα τη σχετική αξία των «πραγμάτων» στη ζωή μου και νομίζω ότι ο Covid-19 θα έχει μια παρόμοια επίδραση σε πολλούς από εμάς.

Το ότι θα γίνουμε μια λιγότερη καταναλωτική κοινωνία θα ωφελήσει το περιβάλλον και θα διαφυλάξει τους φυσικούς πόρους, στο μέτρο που πραγματικά τους χρειαζόμαστε. Αλλά, νομίζω, θα νιώσουμε την αλλαγή στην κοινωνία η οποία θα είναι με συλλογικότητα, με μεγαλύτερη συνοχή και γενικά καλύτερη.

Όταν τελειώσει η πανδημία, ο κόσμος θα είναι ένα καλύτερο μέρος για να ζούμε μέσα του. Μετάφραση Κυρ. Περβανάς

Πηγή: <https://www.sheffield.ac.uk/alumni/news/thoughts-space-confinement-and-isolation-dr-helen-sharman>
27-03-2020

Πολύ με πίκρανες ζωή, μακριά θα φύγω ένα πρωί,
θ' ανέβω σ' ένα αεροπλάνο, να δω τον κόσμο από κει πάνω.

Όταν κοιτάς από ψηλά, μοιάζει η γη με ζωγραφιά
και συ την πήρες σοβαρά, και συ την πήρες σοβαρά.

Μοιάζουν τα σπίτια με σπιρτόκουτα,
μοιάζουν μυρμήγκια οι άνθρωποι,
το μεγαλύτερο ανάκτορο, μοιάζει μ' ένα μικρούλι τόπι.

Κι όλοι αυτοί που σε πικράνανε,
από ψηλά αν τους κοιτάξεις,
θα σου φανούν τόσο ασήμαντοι,
που στη στιγμή θα τούς ξεχάσεις.

Αγαπημένη μου, μην κλαις, πάμε μαζί ψηλά, αν θες,
να δεις τη γη απ' τη σελήνη,
ένα φεγγάρι είναι και κείνη.

Όταν κοιτάς από ψηλά,
μοιάζει ο κόσμος ζωγραφιά
και συ τον πήρες σοβαρά ... και συ τον πήρες σοβαρά.

Μοιάζουν οι πύργοι με κουκλόσπιτα
και τα κανόνια με παιχνίδια.

Από ψηλά δεν ξεχωρίζουνε, οι ομορφιές και τα στολίδια.

Κι ό,τι σε πλήγωσε ή σε θάμπωσε,
από ψηλά αν το κοιτάξεις, θα σου φανεί τόσο ασήμαντο,
που στη στιγμή θα το ξεχάσεις...

Στίχοι: Σώτια Τσώτου / Σύνθεση: Κώστας Χατζής
<https://www.youtube.com/watch?v=hxpqkNytF0>